

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADA DOAMNEI, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an

la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul post

SUMAR

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea I*: Constantin Andrei Radu cu Florea Soare. Observațiune de S. R.

Curtea de apel din București, secțiunea IV: Firma în lichidare Samuel Arié fii cu Constanța V. Antonescu.

Curtea de apel din Galați, secția I: I. Tettescu cu M. I. Missir și I. M. Veronas.

Tribunalul județului Muscel.

Note și discuțiuni. — Un raport al d-lui jude-sindic Andrei Rădulescu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA I

Audiența dela 18 Ianuarie 1913

Președința d-lui C. R. Manolescu, președinte

Constantin Andrei Radu cu Florea Soare

INDIVIZIUNE. — COMOȘTENITORI. — DREPT INDIVIZ. — ACȚIUNE PORNITĂ DE UNUL SINGUR. — ADMISIBILITATE. — ART. 728 COD. CIVIL.

Comoștenitorii aflați în indiviziune având fiecare un drept în obiectul comun, drept indiviz care nu poartă încă asupra unui anume bun determinat din succesiune, dar care este un drept de coproprietate în porțiune cu partea sa în moștenire, rezultă că unul dintr'ânșii poate să întenteze singur acțiune contra unui terțiu care a uzurpat averea succesorală spre a-și conserva porțiunea sa ereditară din acea avere.

No. 48. — Casată, în urma recursului și opozițiunii făcută de Const. Andrei Radu, sentința tribunalului Pra-

hova secția II No. 321 din 1911, dată în proces cu Florea Soare.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Al D. Dobriceanu.

S'au ascultat: d-l I. Netter, avocatul recurentului în dezvoltarea motivului de casare; d-l F. Chefner, avocatul intimatului, în combateri.

Curtea, deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Exces de putere, violare de lege și omisiune esențială. Tribunalul desconsiderând natura cauzei, rău a calificat toată afacerea, astfel că în mod greșit și rea atribuțiune de lege a pronunțat hotărârea ce azi atac, când zice «că un singur comoștenitor nu poate să revendice o porțiune din masa succesorală dela un terțiu sub cuvânt că să vină toți moștenitorii». Ce s'ar întâmpla când acești toți nu ar voi? Eu care am vocațiune la succesiune, am și dreptul de a revendica; prin urmare tribunalul rău mi a respins acțiunea de revendicare ce purtam contra lui Florea Soare».

Având în vedere sentința supusă recursului prin care tribunalul, pentru a respinge acțiunea în revendicare intentată de recurent, a hotărât că, pe timpul indiviziunii, unul din comoștenitori nu poate intenta singur acțiune în contra unui terțiu uzurpător spre a revendica nu numai totalitatea unui imobil succesoral, dar nici chiar pentru a-și conserva porțiunea sa ereditară din imobilul succesoral, deși ceilalți comoștenitori ar sta în inacțiune și s'ar expune astfel a-și vedea drepturile lui periclitate;

Având în vedere că această cesiune de drept este dedusă prin motivul de casare în judecata acestei Inalte Curți;

Considerând că este netăgăduit că fiecare dintre coerezii aflați în stare de indiviziune are un drept în obiectul comun, drept indiviz care nu poartă încă asupra unui anume bun determinat din succesiune, dar care este un drept de coproprietate în proporțiune cu partea sa în moștenire;

Considerând că oricărui titular al unui drept trebuie să i-se recunoască și posibilitatea de a-și asigura pe căile legale conservarea aceluși drept în virtutea principiului că nu există drept fără acțiune;

Că, de aci rezultă că unul din coerezii aflați în stare de indiviziune poate să intenteze singur acțiune în contra unui terțiu care a uzurpat averea succesorală, spre a-și conserva porțiunea sa ereditară din acea avere;

Considerând că, dacă s'ar pretinde că acțiunea în contra terțiului uzurpător să fie intentată de toți coerezii aflați în stare de indiviziune, s'ar putea întâmpla ca drepturile coeredului diligent să fie periclitată în cas când ceilalți comoștenitori ar sta în inacțiune, din diferite împrejurări;

Considerând că obiecțiunea că, în urma împărțelei, imobilul revendicat de unul din coerezi ar putea să cază în lotul altuia și deci s'ar fi recunoscut coeredului reclamant proprietatea unui imobil asupra căruia este considerat, conform principiului declarativ al împărțelei, că n'a avut nici odată nici un drept, această obiecțiune este neîntemeiată, de oarece efectul declarativ al împărțelei se produce numai după efectuarea acestei împărțeli, pe baza unei ficțiuni creată de lege în interesul coerezilor, și nu se poate aplica într'un sens care ar întoarce această ficțiune în contra eredităților, paralizând, în timpul indiviziunii, drepturile lor în contra detentorilor bunurilor succesoriale;

Că, prin urmare, respingând acțiunea în revendicare care a comoștenitorului Constantin Andrei Radu, chiar pentru partea sa succesorală în imobilul deținut de un terțiu, pe motiv că acțiunea trebuia intentată de toți comoștenitorii, tribunalul a comis un exces de putere și a violat principiile enunțate mai sus.

Pentru aceste motive, casează.

Observațiune. — Decizia ce publicăm mai sus ne arată că Inalta Curte a rămas statornică în jurisprudența sa anterioară cu privire la exer-

cițiul acțiunii în revendicare de către comoștenitori. Ea admite că fiecare din comoștenitori poate, în timpul indiviziunii, să revendice dela terții detentori partea indiviză ce are în imobilele succesiunii, în proporție cu partea sa ereditară.

Cestiunea este controversată. După jurisprudența franceză și o parte din doctrină, acțiunea în revendicare intentată de unul din comoștenitori pentru partea sa contra unui terțiu detentor, nu este admisibilă. Aceasta este și părerea admisă de d-l D. Alexandresco (*Coment. dreptului civil român*, t. III, p. II, pag. 447 și 448). Se susține însă de alți autori, și cu drept cuvânt că, pe cât timp moștenitorul are un drept indiviz într'o moștenire, nu ar fi nici o rațiune care să-l oprească de a face acte de conservare a dreptului său. pe care un al treilea ar putea să-l prescrie. (V. N. Stănescu, *Despre partaj și rezervă*, 10, p. 10 și autoritățile citate de d-l D. Alexandresco, op. et loc. cit. in note).

S. R.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA IV

Audiența dela 2 Februarie 1913

Președinta d-lui M. Gr. Ciocârdia, președinte

Firma în lichidare Samuel Arié fii cu Constanța V. Antonescu

SEPARATIUNE DE PATRIMONIU. — PERICOLUL AVEREI DOTALE. — VENITURI. — DESTINAȚIUNE. — ART. 1256 COD. CIVIL.

SEPARATIUNE DE PATRIMONIU. — DESORDINEA DARAVERURILOR BĂRBATULUI. — DACĂ POATE FI ANTERIOARĂ CĂSĂTORIEI. — ART. 1256 COD. CIVIL.

¹⁰ Dispozițiunea art. 1256 din codul civil care cere ca condițiune pentru a se putea obține separațiunea de patrimoniu ca dota să fie în pericol, înțelege ca veniturile dotale care trebuie să fie întrebuințate numai la susținerea sarcinilor căsătoriei să nu fie în pericol, adică să nu fie înstrăinate dela această destinațiune, căci în ce privește fondul dotal este evident că el nu poate fi în pericol fiind inalienabil și deci legiuitorul prin menționatul articol nu s'a putut referi la dânsul.

2° Pentru ca femeia să poată obține separațiunea de patrimoniu, nu se cere ca desordinea daraverilor bărbatului să rezulte din timpul căsătoriei, ea putând fi și anterioară căsătoriei, de oarece dacă s'ar admite că în cazul când datoriile soțului sunt anterioare și au fost cunoscute femeii la trecerea sa în căsătorie, separațiunea de patrimoniu să nu poată fi încuviințată, s'ar ajunge la rezultatul că pentru datoriile soțului anterioare căsătoriei să se poată urmări veniturile dotale, ceea ce este inadmisibil.

No. 20.— Au pledat d-nii avocați I. Pictorian și Em. Dendrino pentru firma în lichidare Samuel Arié fii; d-l avocat N. Mitescu pentru intimata Constanța Antonescu.

Curtea,

Asupra apelului făcut de firma Samuel Arié fii în lichidare, în contra sentinței civile No. 357 din 1911, a tribunalului Ilfov secția II, prin care s'a respins ca nesusținută intervenția ce a făcut-o la cererea de separațiune de patrimoniu intentată de d-na Constanța V. Antonescu, contra soțului său Vasile Antonescu și s'a admis această cerere de separațiune de patrimoniu :

Având în vedere sentința apelată, actele aflate la dosar și susținerile părților înaintea Curței ;

Având în vedere că prin apelul ce a făcut, intervenienta firmă Samuel Arié fii în lichidare, în calitate de creditoare a d-lui Vasile Antonescu, tinde la respingerea menționatei cereri de separațiune de patrimoniu, de oarece pe de o parte ea este făcută numai în scopul de a o fraudă, întru cât dota d-nei Constanța V. Antonescu nu este în pericol, căci fondul dotal care este inalienabil nu poate fi urmărit, iar pe de altă parte, creanța pe care firma o are în contra soțului Vasile Antonescu fiind anterioară căsătoriei și soția având cunoștință de această datorie a soțului la trecerea sa în căsătorie, ea nu mai poate cere separațiunea de patrimoniu, pentru că această situațiune având-o bărbatul în momentul celebrării căsătoriei, ea a fost primită de femeie; că, atât doctrina cât și jur'sprudența cer ca desordinea daraverilor bărbatului să rezulte din timpul căsătoriei, iar nu să fie anterioare căsătoriei;

Considerând că, în ce privește prima obiecțiune că

dota nu este în pericol, de oarece fondul dotal este inalienabil, această obiecțiune este neîntemeiată pentru că art. 1256 din codul civil când cere ca condițiune pentru a se putea obține separațiunea de patrimoniu ca dota să fie în pericol, înțelege ca veniturile dotale care trebuiesc să fie întrebuințate numai la susținerea sarcinilor căsătoriei să nu fie în pericol, adică să nu fie înstrăinate dela această destinațiune, căci în ce privește fondul dotal este evident că el nu poate fi în pericol fiind inalienabil și deci legiuitorul prin menționatul articol nu s'a putut referi la dânsul;

Că, în ce privește cea d'a doua obiecțiune, că desordinea daraverilor bărbatului trebuie să rezulte din timpul căsătoriei iar nu să fie anterioară căsătoriei, pentru ca femeia să poată obține separațiunea de patrimoniu, și această obiecțiune este neîntemeiată, de oarece dacă s'ar admite că, în cazul când datoriile soțului sunt anterioare și au fost cunoscute femeii la trecerea sa în căsătorie, fapt ce, în speță, nu se contestă, că în acest cas separațiunea de patrimoniu nu poate fi încuviințată, s'ar ajunge la rezultatul că pentru datoriile soțului anterioare căsătoriei să poată fi urmărite veniturile dotale și chiar aceste venituri să fie absorbite în întregime de aceste datorii ale soțului, schimbându-se astfel cu totul destinațiunea legală a veniturilor dotale, care este numai întreținerea familiei, ceea ce este inadmisibil;

Că, dar, ambele obiecțiuni ridicate fiind neîntemeiate și întru cât firma apelantă, nu dovedește cu nimic că separațiunea de patrimoniu este cerută numai în scopul de a se fraudă drepturile sale de creanță ce are în contra pârâtului Vasile Antonescu, bine tribunalul i-a respins cererea sa de intervențiune și deci apelul de față urmează și el să fie respins.

Văzând și cererea pârâtei Constanța V. Antonescu de a i se acorda cheltueli de judecată și dispozițiunile art. 140 și următoarele din pr. civilă.

Pentru aceste motive și cele din sentința apelată, pe cari Curtea le adoptă în totul, respinge ca neîntemeiat apelul.

Semnați : M. G. Ciocărdia, I. Coandă, N. N. Săulescu
M. Balș, P. Hagiopol.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI

SECȚIUNEA I

Audiența dela 13 Februarie 1913

Președința d-nului G. Tanoviceanu, președinte

I. Tettes cu M. I. Missir și I. M. Veronas

CHEMARE ÎN GARANȚIE. — INSTANȚĂ DE APEL. — SUBSTITUIRE ÎN LOCUL PRIMEI INSTANȚE. — ART. 335 PR. CIVILĂ.

Prin derogățione dela principiul celor două grade de jurisdicțiune și ca consecință a regulei prevăzută de art. 335 pr. civilă înaintea instanței de apel care se substituie primei instanțe și reține afacerea spre a o judeca în fond, părțile pot să facă orice cereri, deci și chemări în garanție, pe care erau în drept a le face la prima instanță, dar nu le-au făcut din cauză că s'a declarat incompetentă.

Curtea,

Asupra incidentului de inadmisibilitate a cerere de chemare în garanție pentru prima oară în apel

Având în vedere că din lucrările atașate la dosarul cauzei se constată că I. Tettes chemând în judecată la tribunalul Brăila pe P. C. Varduca în calitate de debitor principal, și pe M. I. Missir în calitate de garant solidar, pentru ca împreună să fie condamnați în solidar la plata sumei de 19962 lei 90 bani cu interese dela 17 Noembrie 1908, tribunalul Brăila la termenul de 22 Decembrie 1910, în urma excepțiunii ridicată de pârâțul Missir, își declină competența de a judeca această afacere. I. Tettes atacând cu apel această sentință, Curtea prin procesul-verbal No. 620 din 1912 admite apelul în principiu și constatând că netemeinic a primit prima instanță excepțiunea de necompetință, în conformitate cu art. 335 p. civ. intră în cercetarea fondului procesului și cu această ocazie unul dintre pârâți, M. I. Missir, chiamă în judecată în calitate de garant pe I. M. Veronas, care nu a figurat ca parte litigantă înaintea primei instanțe. Reclamantul și chematul în garanție, I. M. Veronas, se opun pe motivul că în instanța de apel nu se poate chema în garanție o persoană care n'a figurat la prima instanță;

Considerând că admitând, fără a mai discuta, că o cerere de chemare în garanție nu este un simplu mijloc de apărare, ci o cerere nouă față cu disp. art.

327. pr. civ. care declară că în apel nu se face nici o cerere nouă, care nu a fost făcută la prima instanță, afară de compensații și mijloace de apărare, incontestabil că trebuie să se recunoască că în regulă generală o asemenea cerere de chemare în garanție nu se poate face pentru prima oară în apel;

Considerând însă că dispozițiile art. 327, care este o sancțiune a respectării principiului celor două grade de jurisdicție, nu sunt atât de absolute în cât să aibă aplicarea și atunci când acest principiu ar veni în conflict cu un alt principiu de drept, de un interes mult mai mare, mult mai general, după cum este în specie, ca dovadă legiuitorul din 1900 modificând mai multe articole din procedura civilă, printre alte modificări desființează competența tribunalului în primă și ultimă instanță și stabilește principiul că, ori ce afacere să se cerceteze de două instanțe, afară de cazurile când legea prevede altfel, fără a mai enumera acele cazuri (art. 55 și 56 pr. civ.);

Că, deci, pentru a evita orice discuție, legiuitorul are grija să o spună în mod formal, că principiul celor două grade de jurisdicție și sancțiunea lui prevăzută prin art. 327 pr. civ., nu-și va avea aplicația atunci când el va voi altfel, așa că soluțiunea acestui incident depinde de chestiunea de a ști dacă cazul când o curte de apel reformând o hotărâre a tribunalului, prin care în mod greșit se declarase incompetent a judeca o afacere, judecă în fond în loc să restituie afacerea tribunalului, intră sau nu în cazurile când legiuitorul a voit ca principiul celor două grade de jurisdicție să nu-și aibă aplicațiunea;

Având în vedere că procedura civilă mai înainte de modificarea ei din 1900, prin art. 335 prevedea într'un mod general, fără nici o distincție, că atunci când apelul a fost făcut asupra chesțiunii de incompetență, Curtea se va pronunța numai asupra acestei chestiuni, iar fondul se va trimite a se judeca de tribunalul competente, în scopul bineînțeleș ca părțile să beneficieze de două grade de jurisdicție. Cum însă acest articol dăduse naștere la diverse controverse, cum se găsisse un tribunal care, deși sesizat de Curte cu judecarea unei afaceri, să persiste în urmă în a se declara incompetent, aducând cu modul acesta arbitrarul, nesiguranță și străgănire dăunătoare justiției și justițiabililor, legiuitorul din 1900 modifică menționatul art. 335 pr. civ., face distincție între

cazurile când prima instanță greșit s'a declarat incompetentă și acela când din contra, deși era incompetentă totuși și-a declarat competența și hotărăște ca în primul caz curtea să schimbe hotărârea tribunalului și declarându-se competentă să judece pricina în fond, iar nu să o trimită tribunalului spre judecare;

Considerând că, din modificarea art. 335 pr. civ., și explicațiile date cu ocazia acestei modificări, reese în mod neîndoios că legiuitorul din 1900 având să aleagă între respectarea principiului celor două grade de jurisdicție, care își găsea aplicarea în vechiul art. 355 pr. civ., și consecințele dăunătoare justiției și justițiabililor, cărora el dă naștere prin diversele controverse ivite, a crezut că este de un interes mult mai mare ca călcând peste acest principiu al celor două grade de jurisdicție să dispună că, în loc ca afacerea să se trimită tribunalului spre judecare, așa ca părțile să se bucure de beneficiile acestui principiu, să rețină curtea afacerea și să o judece în fond, substituindu-se astfel primei instanțe și urmând astfel ca consecință, că înaintea ei părțile să facă toate cererile, deci și cele de chemare în garanție pe care erau în drept să le facă înaintea primei instanțe, dar pe care nu le-a putut face de oarece trib. înaintea oricărei alte cercetări era ținut să cerceteze dacă este sau nu competente a intra în judecarea afacerii. *Acesta a fost deci voința legiuitorului și în contra ei nu are dreptul nimeni să se plângă;*

Considerând dar că întru cât în contra admiterii acestei cereri de chemare în garanție nu se face altă opunere decât aceasta, pe care Curtea o înlătură ca nefiind conformă nici cu textele și nici cu spiritul legii, și examinând temeinicia ei și găsindo fondată cată a o admite;

Pentru aceste considerente, redactate de d-l consilier Al. Bârsescu, admite în principiu cererea de chemare în garanție.

Semnați : G. Tanovicianu, D. Buzdugan, Al. Bârsescu.

Opiniune

Subsemnații suntem de părere a se respinge cererea de chemare în garanție pentru următoarele motive :

Având în vedere art. 327 pr. civ. ;

Considerând că în apel nu se poate face, chiar

între părțile ce au figurat la prima instanță, cereri noi, afară de cereri cari servesc ca mijoc de apărare la acțiunea principală, cu atât mai mult nu este iertat a se face cereri noi în contra terților persoane, ce nu au figurat la acea instanță, sub cuvânt de chemare în garanție, căci prin aceasta s'ar lipsi chematul în garanție de beneficiul a două grade de jurisdicție;

Că, art. 335 din procedură stabilește un principiu general, care se aplică fără nici o distincțiune în toate cazurile, și nu este permis de a face o distincțiune acolo unde legea nu face, susținând că, în cazul când instanța de apel găsește apelul întemeiat în privința declinatorului de incompetență, judecând pricina în fond, potrivit art. 335 pr. civ. poate, în această ipoteză, să primească cererile noi și cererile de garanție în contra terților persoane, căci prin acest articol din nou redactat, s'a lămurit o chestie controversată în legea veche și s'a consfințit principiul că, curtea evoacă fondul afacerii întregi aduse înaintea sa, dacă în apel asupra declinatoriului de competență constată că rău și fără cale a admis acest declinatoriu și prima instanță a refuzat să intre în fondul pricini;

Că, prin aceasta s'a consfințit și s'a garantat regula a două grade de jurisdicție, căci decâte ori primul judecător a putut și trebuia să judece fondul unei pricini aduse înaintea sa, oprinduse la mijloacele de nulitate a acțiunii sau de incompetență, primul grad de jurisdicție a fost epuizat, căci nu a atârnat decât dela primul judecător să statueze, putea și trebuia să facă aceasta;

Că, din potrivă, dacă primul judecător a reținut fără de temei pricina în judecată înaintea sa și s'a pronunțat asupra fondului și Curtea a constatat că nu avea căderea de a judeca, atunci se sfarmă tot ce a fost, se nimicește întreaga instanță și fiindcă nu se poate evoca neantul, părțile se trimit înaintea instanței competente, pentru a se folosi de beneficiul a două grade de jurisdicție;

Că, dacă se admite soluția contrară, aceleași reguli trebuie să se aplice în toate cazurile când se constată că pricina nu a fost realmente judecată în fond, când se anulează o cerere în judecată ca nulă în formă sau netimbrată;

Că, prin urmare, cererea în garanție îndreptată în

contra unei persoane ce nu a figurat ca parte în proces, constituie o cerere nouă, supusă regulei a două grade de jurisdicție și nu poate fi adusă de plano înaintea judecătorului de apel;

Pentru aceste motive, găsim că cererea de garanție este în principiu inadmisibilă.

Semnați: I. Corjescu, Corneliu Botez.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI MUSCEL

Audiența dela 1 Martie 1913

Președința d-lui N. Jac. Constantinescu, președinte

FILIAȚIUNE. — DOVADA EI. — CODUL CARAGEA. — PROBA TESTIMONIALĂ. — ADMISIBILITATE.

SUCCESIUNE. — COPII NATURALI. — DACA AU VOCAȚIUNE LA SUCCESIUNEA FRĂȚILOR LOR. — ART. 652, 677 ȘI 678 COD. CIVIL.

1° Dispozițiunile codului Caragea ne făcând nici o restricțiune în privința dovedirii filiațiunei, urmează că această dovadă se poate face prin martori atât când e vorba de filiațiunea legitimă cât și în cazul când e vorba de filiațiunea naturală.

2° Din moment ce, după dispozițiunile art. 552 și 677 codul civil, copilul natural este considerat față de muma sa ca un copil legitim, intențiunea legiuitorului a fost de a asimila succesiunea copiilor naturali cu aceia a copiilor legitimi, astfel că copiii naturali au vocațiune la succesiunea fraților lor morți fără posteritate.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut în termen de Joița Grigore Tudor Vintilă, din comuna Ștefănești, în contra cărței de judecată civilă No. 137 din 1912 a judecătoriei ocolului rural Ștefănești, prin care s'a admis acțiunea intentată de intimatul Ghiță Tudor Vintilă zis Mihăescu, în contra apelantei, pentru revendicarea a două imobile în întinderea și cu vecinătățile prevăzute în petițiunea de intentarea acțiunei;

Având în vedere concluziunile părților și actele aflate la dosar;

Având în vedere că, prin petițiunea înregistrată la No. 4199 din 1912, reclamantul de la prima instanță Ghiță Tudor Vintilă zis și Gh. Mihăescu, revendică dela pârâta imobilele prevăzute în acțiune, ambele în suprafață de un hectar și 4670 metri pătrați și cu vecinătățile arătate în acea petițiune;

Având în vedere că, conform art. 1169 cod. civil, cel ce face o propunere înaintea judecăței trebuie să

o dovedească, iar într'o acțiune în revendicare reclamantul este ținut să dovedească titlul său de proprietate și că pământul ce-l revendică se stăpânește de pârât;

Având în vedere că, în speță, este necontestat că imobilele în litigiu fac parte din terenul cu care a fost împrorietărit defunctul Tudor Vintilă, tatăl lui de-cujus după cum se constată din certificatul No. 620 din 1911 liberat de primăria comunei Ștefănești, aflat la dosar, și că aceste imobile se stăpânesc de pârâta Joița Grigore Tudor Vintilă;

Având în vedere, că în dovedirea acțiunei sale, reclamantul Ghiță Tudor Vintilă zis Mihăescu, a invocat că este rudă în grad succesibil cu defunctul Grigore T. Vintilă fiul lui Tudor Vintilă, susținând în prim rând că ar fi fiul legitim al defunctului Tudor Vintilă și frate consanguin cu de-cujus, și în al doilea loc că ar fi frate uterin cu defunctul Grigore T. Vintilă, în care caz încă are drept la succesiunea fratelui său natural;

Având în vedere că pârâta contestă calitatea reclamantului de fiu legitim al lui Tudor Vintilă și frate bun cu defunctul său soț;

Având în vedere că, din actele aflate la dosar, susținerile părților și din depozițiile martorilor ascultați sub jurământ la prima instanță, rezultă în fapt, că Tudor Vintilă a fost căsătorit cu o oarecare femeie Catrina, acum decedată; că, din această căsătorie a rezultat un fiu numit Grigore Tudor Vintilă, care a fost căsătorit cu pârâta de azi, că acesta a decedat fără descendenți sau ascendenți în urma tatălui său, Tudor Vintilă, și că la căsătoria cu Tudor Vintilă, Catrina soția acestuia a avut un copil natural, pe Ghiță Mihăescu zis Ghiță Tudor Vintilă reclamantul de azi;

Că astfel fiind, reclamantul nu se poate prevala de calitatea de fiu legitim al decedatului Tudor Vintilă, și deci nici de aceea de frate bun cu de-cujus Grigore T. Vintilă;

Având în vedere că reclamantul susținând, în al doilea rând, că ar fi frate natural cu defunctul Grigore T. Vintilă, a cerut, și judecata la prima instanță i-a încuviințat, să facă această dovadă cu martori, ca unul ce a fost născut sub imperiul codului Caragea;

Având în vedere că pârâta, prin apărătorii săi, a contestat că reclamantul ar fi fost născut în timpul legiuirei Caragea, și deci fiind vorba de dovedirea unei filiațiuni naturale, proba testimonială administrată la prima instanță fără un început de dovadă scrisă, n'ar fi admisibilă conform art. 308 cod. civil;

Având în vedere, însă, că din actele aflate la dosar, rezultă că reclamantul este născut în timpul

legiuirei Caragea și deci proba testimonială e admisibilă ;

Considerând că ceiace evidențiază și mai mult aceasta, e faptul că în anul 1886 Octombrie 24, cu ocaziunea căsătoriei sale, deci cu mult înainte de înțetarea din viață a fratelui său, spre a se putea susține că ar fi făcut în interesul cauzei, a întocmit un act de notorietate aflat la dosar, cu care ocaziune cinci martori sub jurământ afirmă că reclamantul este născut în anul 1858 ; din depozițiunile martorilor audiați la prima instanță rezultă de asemenea că reclamantul este născut înainte de 1864, toți arătând că el era născut la căsătoria mamei sale Catrina cu Teodor Vintilă, și Grigorie, fiind născut la 20 Noembrie 1864, evident că reclamantul e mai în vârstă de cât Grigorie, rămânând astfel bine stabilit că reclamantul este născut sub imperiul legii Caragea ;

Având în vedere că, sub codul Caragea, proba filiațiunei se putea face cu martori fără nici o restricțiune, putându-se dovedi nu numai filiațiunea legitimă, dar și cea naturală (Alexandresco, I. 263) ;

Că, așa fiind, reclamantul a făcut dovada calității sale de fiu al Catrinei T. Vintilă și frate natural cu Grigore T. Vintilă ;

Considerând deci că în speță este vorba de a se ști dacă copilul natural are vocațiune la succesiunea fratelui său legitim ;

Având în vedere că pârâta a susținut azi în instanță că copiii naturali nu succed pe descendenții mamei, așa că reclamantul, fiu natural, nu poate veni la succesiunea fratelui său, de oarece art. 677 cod. civil, nu vorbește nimic despre descendenți, înțelegând prin aceasta că frații naturali nu se pot moșteni între dânsii ;

Considerând că, conform art. 677 cod. civil, copiii naturali succed mamei, ascendenților și colateralilor mamei ca și copiii legitimi ;

Considerând că dacă, în adevăr, acest articol nu enumără și pe descendenții mamei, însă această enumerare nu este restrictivă ;

Având în vedere că, nici art. 652 cod. civil nu a prevăzut pe ascendenții mamei, și cu toate acestea copilul natural are vocațiune la succesiunea lor conform art. 677 cod. civil, unde ascendenții au fost enumărați ;

Având în vedere că, conform art. 678 cod. civil, rudele cele mai apropiate ale mamei vin la succesiunea copilului natural mort fără posteritate ;

Că, descendenții legitimi ai mamei sunt în primul rând rudele sale cele mai apropiate ;

Considerând că astfel fiind, copiii legitimi au vocațiune la succesiunea fraților lor naturali morți fără posteritate ;

Având în vedere că principiul reciprocității domină în materia succesiunei (D. Alexandresco, III, p. 180; Nacu, II. 85) ;

Considerând că dacă după dispozițiunile art. 652 și 677 cod. civil, copilul născut este față de mama sa ca un copil legitim, evident că intențiunea legiuitorului a fost de a asimila succesiunea copiilor naturali cu aceia a copiilor legitimi ;

Că, în speță, reclamantul nu poate fi îndepărtat de la succesiunea fratelui său legitim, și deci urmează a-i admite acțiunea ca fondată întru cât frații naturali se pot moșteni între dânsii ;

Având în vedere și cererea reconvențională formulată de pârâtă prin care tinde în mod subsidiar de a i-se recunoaște dreptul de a 4-a parte conform art. 684 cod. civil, în averea decedatului său soț Grigore T. Vintilă ;

Având în vedere că această cerere, care schimbă natura acțiunei în revendicare în una de partaj, a fost făcută pentru prima oară în apel, fără a fi fost formulată la prima instanță ;

Având în vedere că prin judecata în apel a acestei cereri s'ar privă reclamantul de beneficiul celor două grade de jurisdicțiune ;

Considerând că așa fiind, urmează ca această cerere să fie respinsă, rezervându-se dreptul pârâtei a intentă osebită acțiune pe cale principală pentru valorificarea dreptului său de văduvă săracă ;

Considerând că fiind stabilit în drept că reclamantul este îndreptățit a veni la succesiunea fratelui său natural Grigore T. Vintilă, întru cât reclamantul a făcut pe deplin dovada identității terenurilor în litigiu și deținerea lor de către pârâtă, urmează a i-se admite acțiunea, și ca consecință a se respinge apelul ca nefondat.

Văzând și art. 652, 677, 678, 1169, 1170, 1191 și urm. 1206 cod civil ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, respinge.

Semnați : N. Jac. Costantinescu, D. Goleșcu

Note și discuțiuni

D-l A. Rădulescu, judecător-sindic la tribunalul Ilfov, semnalează în raportul ce publicăm aci, câteva măsuri necesare pentru bunul mers al lucrărilor dela sindicatul falimentelor :

Domnule Prim Președinte,

De oarece, după cum știți, numărul falimentelor a crescut în mod considerabil, iar personalul sindicatului n'a fost mărit, serviciul suferă foarte mult. Mai cu seamă în ultimul timp, mulțimea falimente-

lor mari a îngreuiat peste măsură lucrările sindicatului.

Până acum numai eu am 100 de falimente. Din această cauză, ori câtă stăruință s'ar depune, nu se mai pot face lucrările la timp și în mod conștiincios, și mai ales nu mai este posibil de a controla și supraveghea de aproape numeroasele și variatele operațiuni ale atâtor falimente, în scurt nu mai este posibil a se face o bună administrație; și trebuie a se avea în vedere că această situație se va agrava, căci, judecând după împrejurările prin care trecem, e foarte probabil că numărul falimentelor va spori și mai mult. Știți, de altfel, că chiar în împrejurări normale s'a văzut că organizația sindicatului are foarte multe lipsuri, criza actuală a dovedit, însă, că această organizație nu mai poate continua, așa că se impun măsuri de îndreptare. Nu e poate în căderea mea să fac propuneri, și chiar de ar fi nu voi expune acum chipul cum cred că s'ar putea face o nouă organizațiune a sindicatului, care ar fi de dorit să se facă dela 1 Aprilie 1913.

Pentru moment, îmi permit să arăt în scurt măsurile urgente cari trebuiesc luate spre a face față situației actuale.

În primul rând, se simte absolută nevoie încă de doi judecători-sindici, așa ca fiecare judecător să n'aibă mai mult de 50 de falimente.

În al doilea rând, este nevoie încă de 3 secretari, așa ca fiecare judecător să-și aibă secretarul său, spre a nu se mai întâmplă ca azi, ca un judecător să nu poată lucra fiindcă secretarul e ocupat cu celălalt judecător, sau e ocupat cu plăți, încasări, etc. etc., sau ca publicul să aștepte ceasuri întregi, uneori zile, până să poată dobândi o informație, o plată, etc.

Să se mai adaoge, apoi, câțiva copişti, căci sistemul practicanților este foarte periculos și chiar dacă 'l admitem se poate mări prea mult numărul lor, și nu se poate lucra numai cu asemenea oameni, cari nu sunt funcționari, mai ales când se știe că în trecut unii din ei au comis grave neregularități.

Nu mai vorbesc de insuficiența localului, de sistemul experților, facerea inventariilor, vânzări și de alte chestiuni referitoare la o nouă organizare a sindicatului.

Cele ce v'am expus sunt cele mai neapărate și urgente măsuri, cari ar trebui luate. Ele s'ar putea realiza în chipul următor: potrivit art. 731 cod. comercial, care de altfel prevede 3 judecători-sindici la tribunalul Ilfov, se poate spori numărul judecătorilor, după necesitățile serviciului, prin decret regal în urma unei deciziuni a consiliului de miniștri.

Chiar de n'ar fi acest text, sau dacă s'ar socoti abrogat, prin noua lege de organizare judecătorească, posibilitatea de sporire a numărului judecătorilor, e prevăzută și prin art. 7 din această lege. Niciodată, poate, necesitățile serviciului nu vor fi justificat mai mult ca acum aplicarea acestor articole pentru a se crea 2 judecători-sindici. În contra acestei măsuri, s'ar obiecta că se îngreuiază budgetul, ceea ce nu e permis acum, și că după trecerea crizei nu va fi nevoie de alți judecători-sindici.

La aceste obiecțiuni se va răspunde că pentru moment cheltuelile Statului vor fi acoperite cu mult

de ceea ce va încasa din cota falimentelor, iar dacă peste un an sau doui nu va mai fi nevoie de atâtea judecători-sindici, deși întotdeauna va fi nevoie de cel puțin 3 judecători-sindici, acei cari n'ar mai fi necesari la sindicat, pot fi repartizați la una din secțiile civile, de exemplu la secția I, care are unele lucrări speciale. În orice cas, acei judecători nu vor fi inutili în tribunalul Ilfov, care e așa de încărcat, în cât chiar de ar mai fi la toate secțiile civile câte un judecător, încă nu sunt de prisos.

Presupun însă, că s'ar găsi că se angajează de prea mult viitorul, creindu-se doi judecători-sindici, atunci cred că e un alt mijloc pentru a se satisface nevoile de azi.

În temeiul art. 18 din legea de organizare judecătorească, se poate delega temporal la un tribunal judecători dela alt tribunal. Așa fiind, s'ar putea delega, fie la secția comercială a tribunalului Ilfov, fie direct la sindicat doi sau trei judecători, după împrejurări dela tribunalele din țară, cari au mai puține lucrări.

Cheltuelile făcute cu indemnizarea ce li s'ar da, vor fi acoperite prin cota încasată, așa că Statul n'ar face sacrificii, și nici nu mai e teamă că se va încărcă budgetul prin crearea de noi locuri de inamovibili.

Cât privește pe cei 3 secretari, cred că s'ar putea delega la sindicat 3 ajutoare de grefieri, fie dela vre o secție a tribunalului Ilfov care ar avea mai mulți, fie tot dela alte tribunale din țară, mai puțin încărcate.

Acelaș lucru s'ar putea face și cu copişti, vor suferi, poate, tribunalele dela care s'ar detașă acest personal, dar de se vor alege cele mai ușoare cred că nu vor suferi prea mult.

De altfel, avem un precedent în măsura luată la 1907, când s'au delegat la tribunalul județelor unde au fost răscoale țărănești, judecători dela alte tribunale.

Oricum însă, în împrejurările anormale trebuie să se facă oarecare sacrificii, și cred că se impun asemenea sacrificii, când e vorba de buna administrație a falimentelor, care are multă influență asupra creditului în țară și în străinătate, și care se resfrânge și asupra justiției țarei.

În orice cas, eu îmi îndeplinesc o datorie arătându-vă cele de mai sus, și vă rog cu profund respect să binevoiți a interveni spre a se lua cât mai curând măsurile ce se vor crede de cuviință, căci starea de azi nu mai poate dăinui, fără de a nu se periclita bunul mers al administrației falimentelor și fără de a nu se expune justiția românească la critici dăunătoare prestigiului ei.

Binevoiți, vă rog, d-le prim-președinte, a primi asigurarea distinsei noastre considerațiuni.

Jude-sindic, **Andrei Rădulescu.**

1913 Ianuarie.